

Arrest

nr. 158 199 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt toe in Zaventem op 24 september 2015 en dient een asielaanvraag in.

Op 24 september 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11*ter*) genomen.

Tevens wordt op dezelfde datum een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 28 september 2015 wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevuld.

Op 28 september 2015 vindt een interview van verzoekster plaats, afgenomen door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 30 september 2015 wordt het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er wordt beslist om verzoekster toe te laten tot het grondgebied.

Op 27 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 27 oktober 2015 wordt ten opzichte van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 5 november 2015 met nr. 156 163 wordt deze beslissing geschorst.

Op 6 november 2015 wordt een nieuwe beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 6 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van 16 november 2015 met nummer 156 480 stelt de Raad onder meer: *“Waar verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad van 5 november 2015 met nr. 156 163, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het thans bestreden bevel en het geschorste bevel verschillende motieven bevatten. De omstandigheid dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent, kan in casu op het eerste gezicht niet leiden tot de vaststelling dat de verwerende partij de intentie heeft om over te gaan tot de effectieve verwijdering van het grondgebied, gezien in de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat de elementen die worden aangehaald in het kader van de asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zullen worden beoordeeld. Dit werd niet vermeld in het geschorste bevel. Uit deze vermelding in het thans bestreden bevel blijkt duidelijk de intentie van de verwerende partij om het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de asielaanvraag van verzoekster af te wachten. Zoals reeds gesteld hebben de daaropvolgende beroepstermijn en de behandeling van het beroep schorsende werking.”*

1.2. Op 16 november 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.3. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Waqili Rahima, bent tweeënvijftig jaar oud en beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Qoul Banghi in het district Hisa-e-Awal Behsud van de provincie Maydan Wardak. Op twintigjarige leeftijd huwde u met Ramazan. U kreeg een dochter en een zoon uit dit huwelijk. U bent analfabeet.

Zes maanden voor u vertrok uit Afghanistan, in de lente, werden uw man en zoon vermoord door de taliban toen ze op weg waren naar Ghazni. De taliban zou het gemunt gehad hebben op sjieten. Hun lijken werden naar uw dorp gebracht.

Een maand na de dood van uw man en zoon kwamen uw schoonbroers Bahram en Soltan langs om te eisen dat de eigendomsaktes van uw gronden op hun naam zouden gezet worden. Een andere optie die u aangeboden werd was in het huwelijk treden met Soltan. Toen u dit weigerde, gebruikten ze geweld tegen u. Na een maand kwamen uw schoonbroers opnieuw langs en ditmaal bedreigden ze u met een mes. Na minder dan een maand kwamen ze nogmaals, waarbij ze u verwonden met een mes en vuur.

U heeft de eigendomsaktes van uw gronden vervolgens aan Paikar gegeven, een dorpsoudere. U vroeg hem om de aktes na uw vertrek aan uw dochter te geven.

U verliet Afghanistan een week voor u op 24 september 2015 aankwam in België.

Dezelfde dag vroeg u asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de familie van uw man. U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Eerst en vooral is het van belang in te gaan op uw verklaringen omtrent de dood van uw man en uw zoon, de gebeurtenis die rechtstreeks aanleiding gaf tot de problemen die u nadien zou hebben gehad met uw schoonbroers.

U verklaart dat ze zes maanden geleden gedood werden op de weg naar Ghazni (CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd wordt naar de plaats waar ze vermoord werden, zegt u dat u Ghazni niet kent, maar dat het onderweg naar Ghazni gebeurde. De precieze locatie weet u niet (CGVS, p. 14). Ook wanneer het CGVS u meer algemeen vraagt naar de regio waar uw man en zoon gedood werden, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14). Dat u zelfs niet bij benadering kan zeggen waar tussen uw woonplaats en Ghazni uw man en zoon zouden zijn gedood, is weinig aannemelijk. Gevraagd of de politie daar dan niets over gezegd heeft, zegt u dat ze enkel zeiden dat dit gebeurde onderweg naar Ghazni en dat het geen zin had om verdere vragen te stellen (CGVS, p. 14). Dat u geen verdere gegevens weet te verschaffen over de plaats waar zij zouden zijn gedood, is weinig geloofwaardig, net als het feit dat ook uw schoonbroer blijkbaar geen verdere vragen stelde aan de politie over de moord op zijn broer en neef.

Gevraagd om het incident meer concreet in de tijd te situeren, zegt u dat het voorviel in het begin van de lente, vermoedelijk twee maanden voorafgaand aan de ramadan (CGVS, p. 12). Wanneer vervolgens gevraagd wordt naar de maand waarin uw man en zoon vermoord werden, geeft u slechts aan dat u weet dat het in de lente was (CGVS, p. 12). Het is bevreemdend dat u een dergelijke impactvolle gebeurtenis niet meer concreet weet te situeren dan 'het begin van de lente'. Dat u er niet in slaagt dergelijke gebeurtenis preciezer in de tijd te situeren, is bevreemdend. Het feit dat u zegt analfabeet te zijn, doet hier geen afbreuk aan.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u het Commissariaat–generaal in het geheel niets kan vertellen over het onderzoek dat gevoerd werd door de politie naar het incident waarin uw man en zoon het leven lieten (CGVS, p. 13). Nochtans verliet u Afghanistan pas zes maanden later, waardoor u redelijkerwijs via uw familieleden nog informatie over het voorval kon te weten komen. Dat u in deze lange periode kennelijk niets te weten gekomen bent over het onderzoek, is een vreemde vaststelling in het licht van een moord op twee familieleden, hetgeen uw geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.

Bovendien stelt u dat uw man en zoon gedood zijn door de taliban en dat er bij deze gebeurtenis in totaal twaalf mensen gedood werden (CGVS, p. 12). Het is opvallend dat dit getal niet overeenkomt met de vijftien personen die u vermeldde in het eerste gehoor: u stelde er immers dat ze met vijftien mannen in een bus zaten en dat ze allemaal gedood werden (vragenlijst DVZ, punt 5). Dat u niet enkel zeer vage verklaringen aflegt over deze gebeurtenis, zoals boven reeds opgemerkt, maar uw verklaringen hierover zelfs tegenstrijdig zijn, roept verdere vraagtekens op.

Hierbij aansluitend dient nog opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is in de Afghaanse context dat u na de dood van uw man en zoon alleen zou blijven wonen zijn in uw huis (CGVS, p. 17). Immers, gezien de veiligheid in de regio ondermaats was, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u, als vrouw die bovendien pas weduwe was geworden en een zoon verloren had, hulp zou hebben gezocht bij familieleden. Dat u het in een dergelijke benarde situatie toch naliet dit te doen, en boven alles verkoos om alleen in uw huis te blijven wonen, terwijl uw broer in het dorp Parwandi woonde dat op vijftien à twintig minuten stappen van uw huis is gelegen (CGVS, p. 8, 9), is bedenkelijk. Temeer omdat u met uw enige broer een goede relatie had (CGVS, p. 21). Wanneer het CGVS aan u meedeelt dat het vreemd voorkomt dat u in de gegeven situatie niet introk bij uw broer, zegt u dat u uw eigen huis niet kon verlaten en u bovendien niet kon intrekken bij uw broer aangezien hij getrouwd is en kinderen heeft (CGVS, p. 17). Meer nog, dat uw broer zelfs na de bedreigingen die u ondervond door uw schoonfamilie

– dewelke hieronder besproken worden – en waarvan u hem op de hoogte had gebracht (CGVS, p. 20), u blijkbaar niet opving in zijn huis, is een ander gegeven dat uw geloofwaardigheid omtrent de dood van uw man en zoon ernstig aantast.

Wat er ook van zij, voor zover het geloofwaardig kan worden geacht dat uw zoon en man werden vermoord door de taliban – hetgeen door het Commissariaat–generaal sterk wordt betwijfeld- kan nog ingegaan worden op uw verklaringen omtrent de bedreigingen die aan uw adres geuit werden door uw schoonbroers Bahram en Soltan. Ook deze verklaringen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

U stelt dat uw schoonbroers u een eerste keer kwamen opzoeken een maand nadat uw man en zoon vermoord werden. Vervolgens kwamen ze een maand later een tweede keer, om daarna na minder dan een maand nog eens te komen en vervolgens drie keer op een dag te komen. De laatste maand kwamen ze elke dag en soms twee keer per dag (CGVS, p. 17). Het mag echter sterk verbazen dat uw schoonbroers pas een maand na de dood van uw man langskwamen om zijn gronden op te eisen. Immers, indien ze zich deze gronden daadwerkelijk wilden toe-eigenen, mag redelijkerwijs verwacht worden dat de schoonbroers u reeds eerder zouden opgezocht hebben.

Wat dit betreft is het overigens zeer frappant dat u in het eerste interview andere verklaringen aflegde over de momenten waarop uw schoonbroers u bezochten. U stelde namelijk (op 28 september 2015) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw schoonbroers pas een maand geleden voor het eerst naar uw huis kwamen, wat neerkomt op augustus 2015. Dit staat zeer ver af van uw verklaringen op het CGVS, waar u immers vertelde dat ze ongeveer vijf maanden geleden al kwamen.

Een andere frappante incoherentie is te vinden in uw verklaringen omtrent het tweede bezoek van uw schoonbroers. Meer bepaald zegt u nu eens tijdens het gehoor dat uw schoonbroers vriendelijk waren tijdens het tweede bezoek dat ze aan u brachten, waarna ze gewoon weggingen (CGVS, p. 18), om iets later te verklaren dat ze u deze tweede keer dwongen om uw vingerafdruk onder de akte te zetten en u daarbij sloegen (CGVS, p. 18). Deze incoherente verklaringen stellen ernstige vragen bij uw geloofwaardigheid omtrent de problemen met uw schoonbroers.

Bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat het zeer weinig aannemelijk is dat u, ondanks de veelvuldige slagen en bedreigingen, en zelfs fysieke verwondingen met messen en vuur waaraan u littekens overhield (CGVS, p. 9), als vrouw toch alleen bleef wonen in uw huis. Gevraagd naar de reden waarom u er nooit aan dacht om ergens anders te gaan wonen na al deze bedreigingen, zegt u dat ze u overal in Afghanistan zouden vinden (CGVS, p. 19). U wou niet apart gaan wonen omdat ze u dan zouden vinden (CGVS, p. 19). Deze uitlatingen houden geen steek. Immers, het veranderen van woonplaats waar u zich kon verschuilen is redelijkerwijs een veiligere optie dan het blijven wonen in een woning waarvan de locatie voor uw schoonbroers bekend is. Dat u al die maanden toch besloot om in hetzelfde huis te blijven, zet uw geloofwaardigheid dan ook verder op de helling.

Wat betreft Paikar, de dorpsoudere aan wie u de aktes in bewaring gegeven had, dient nog het volgende aangehaald te worden. U stelt dat u hem vroeg de eigendomsaktes van de gronden na uw vertrek aan uw dochter in Kabul te geven (CGVS, p. 16). Gevraagd waar de aktes nu zijn, zegt u dat deze nog bij Paikar zijn aangezien hij niet beschikt over de gegevens van uw dochter (CGVS, p. 18). Het mag erg verbazen dat u voorafgaand aan uw vertrek (hetgeen overigens werd aangeraden door Paikar - CGVS, p. 21), geen contactgegevens van uw dochter heeft gegeven aan Paikar, terwijl u hem wel opdroeg de aktes na uw vertrek aan haar te geven. Dat Paikar daar blijkbaar ook niet naar vroeg, is zeer opmerkelijk aangezien hij in het bezit was van documenten die duidelijk gegeerd waren door uw schoonbroers. Dat geen van u beide er in dergelijke context aan denkt om de contactgegevens aan elkaar over te maken, en ook Paikar door het bezit van de documenten hierdoor mogelijks gevaar zou lopen, mag verbazen en roept verdere twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Verder wenst het Commissariaat – generaal nog te focussen op enkele verklaringen die uw algemene geloofwaardigheid verder aan het wankelen brengen. U zegt namelijk dat u het telefoonnummer van uw dochter in Kabul bij zich had toen u in België aankwam maar dat u het plots verloren bent twee dagen voor het eerste interview op DVZ (CGVS, p. 3, 4). Nochtans vermeldde u tijdens dit interview op DVZ nog dat u uw taskara kon laten opsturen via uw dochter (vragenlijst DVZ, punt 23). Het is dan ook opmerkelijk dat u op dat moment niet aangaf dat het contact met uw dochter verbroken was. Verder zou u enkel uw neef in België en niemand anders geïnformeerd hebben over het feit dat u dit belangrijke nummer van uw dochter verloren had (CGVS, p. 4). Het mag dan verbazen dat u pas wanneer u door het Commissariaat-generaal gevraagd wordt of u dan niet bij het personeel van

het gesloten centrum te rade bent gegaan, te kennen geeft dat u dit inderdaad gedaan heeft (CGVS, p. 10), om dan iets verder weer te zeggen dat u dit niét gedaan heeft aangezien zij uw taal niet begrijpen (CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat u dergelijke incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent het contact met uw dochter.

Ook over de woonplaatsen van uw zussen en de contacten die u met hen had, klemmen uw verklaringen. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat ze beiden in Kabul wonen (vragenlijst DVZ punt 17). Ten aanzien van het CGVS beweert u dan weer dat ze nabij uw dorp woonachtig zijn en u geen contact meer met hen heeft omdat ze "in de dorpen woonden, er is geen telefoon" (CGVS p.9). Ze zouden nooit ergens anders hebben gewoond, zo voegt u toe. Wanneer u later geconfronteerd wordt met deze ernstig tegenstrijdige verklaringen, heeft u hiervoor geen aanvaardbare verklaring: u stelt dat ze lang geleden gedurende twee of drie jaar in Kabul waren maar sindsdien steeds in dorpen nabij het uwe woonden (CGVS p.21). Dit biedt uiteraard geen verklaring.

Ook het feit dat u over het familielid dat in België verblijft incoherente verklaringen aflegt, roept vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. Waar u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken nog zegt dat deze persoon, die de zoon van uw tante zou zijn, sinds 18 jaar in België verblijft en u zijn naam niet kent (DVZ punt 19), stelt u bij het Commissariaat-generaal dat hij Wahid Akbari noemt en sinds vier à vijf jaar in België woont (CGVS p.3-11).

Ook wat betreft uw reisweg en de manier waarop uw reis geregeld werd, zijn uw verklaringen weinig aannemelijk. Zo stelt u uw reis met het vliegtuig en in het gezelschap van een smokkelaar te hebben afgelegd, maar over de identiteit waaronder u reisde of zelfs de nationaliteit van het paspoort dat u gebruikte weet u geen enkele informatie te verschaffen (CGVS p). Dit is bijzonder weinig geloofwaardig, rekening houdend met de strenge controles waaraan internationale reizigers worden onderworpen. Verder stelt u dat u uw reis betaalde met uw eigen spaargeld. De ene keer beweert u evenwel dat u voor uw reis 10.000 dollar betaalde (DVZ punt 28-30), terwijl u later beweert dat dit 15.000 euro was (CGVS p.20-21). Ook dit mag ernstig verbazen, net als het feit dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat uw schoonzoon Nasser uw reis regelde (DVZ punt 16-30) terwijl u bij het CGVS beweert dat Paikar het voor u regelde via een onbekend persoon in Kabul (CGVS p.21). Geconfronteerd met deze incoherentie weet u slechts te zeggen dat Nasser uw contactpersoon met Paikar was om u meteen hierop wederom tegen te spreken door te zeggen dat uw schoonzoon ver van u vandaan woonde en u het dus rechtstreeks met Paikar besprak en hij het dan met uw schoonzoon regelde (CGVS p. 21). Tot slot zijn uw verklaringen over de tussenstop die u tussen Kabul en Brussel maakte eveneens tegenstrijdig: ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat u een tussenstop in Istanbul maakte, ten aanzien van het Commissariaat-generaal beweert u dan weer niet te weten waar dit was (CGVS p.21).

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn en dat ook op tal van andere punten ernstige vraagtekens moeten worden geplaatst bij uw geloofwaardigheid. De status van vluchteling kan u aldus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat niet enkel uw verklaringen over de redenen waarvoor u Afghanistan heeft verlaten maar ook over het al dan niet bestaan van uw netwerk ongeloofwaardig zijn. U maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het netwerk waarbinnen u sinds lange tijd leefde in uw dorp niet meer beschikbaar zou zijn. Er moet dan ook besloten worden dat, hoewel u beweert dat u in Afghanistan niemand meer heeft, in uw geval een terugkeer naar Afghanistan niet onredelijk is. U heeft de voorbije 52 jaar geleefd binnen het sociale netwerk in uw dorp. Dat dit netwerk nu opgehouden heeft te bestaan (uw man en zoon zouden immers zijn vermoord en uw schoonfamilie zou evenmin nog een optie zijn), maakt u wegens uw ongeloofwaardige verklaringen hierover geenszins aannemelijk, waardoor moet aangenomen worden dat dit netwerk nog aanwezig is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat een terugkeer naar uw dorp in uw geval problematisch zou zijn. Tevens dient gewezen te worden op uw ongeloofwaardige verklaringen over de contacten met uw dochter, de woonplaatsen van uw zussen, de manier waarop uw reis geregeld werd, etc. waaruit moet worden besloten dat u op tal van punten die betrekking hebben op uw profiel en achtergrond geen duidelijkheid wenst te verschaffen. Een nood aan bescherming maakt u aldus niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Wardak van 5 november 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud nauwelijks veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in de Behsud-districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers is in beide Behsud districten laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Stukken

Ter terechtzitting wordt een kleurenfotokopie van verzoeksters Afghaanse identiteitskaart neergelegd. De originele kaart zou in het bezit zijn van verzoeksters familie.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekster voert in haar verzoekschrift in een eerste middel de schending aan van *“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève en Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet; Schending artikel 3 EVRM juncto schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.* In een tweede middel wordt de schending van *“de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”* aangevoerd; in het derde middel *“de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet”*, en in het vierde middel de *“schending van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.* In ondergeschikte orde wordt nog gevraagd de *“beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 16 november 2015 m.b.t. verzoeker te vernietigen en te hervormen en verzoekster subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”.*

Beoordeling

2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

2.2. Verzoekster herhaalt ter terechtzitting haar asielrelaas in die zin dat haar echtgenoot en zoon omgekomen zijn in Afghanistan. Ze is Hazara en stelt ter terechtzitting dat haar familielid in België geen neef is maar haar zoon die thans de Belgische nationaliteit heeft.

Verwerende partij beperkt zich tot het stellen dat verzoekster dit element niet eerder heeft aanbracht en de commissaris-generaal aldus hiermee geen rekening kon houden.

2.3. Krachtens artikel 39/2, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *“de bestreden beslissing vernietigen hetzij omdat aan de bestreden*

beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen". Gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing deels steunt op onvolledige gegevens die gezien verzoeksters hoge leeftijd haar niet geheel aangerekend kunnen worden, en verwerende partij meent ter terechtzitting niet te kunnen reageren op de impact van dit nieuwe element op de asielaanvraag, is de Raad van oordeel dat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, 2° moet worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 november 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK